

JESSICA
FELLOWES

MITFORDIN
KATOAMISTAPAUS

Suomentanut Oona Nyström

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos
The Mitford Vanishing

Copyright © Little, Brown Group 2021
Written by Jessica Fellowes
First published in Great Britain in 2021 by Sphere, an imprint of
Little, Brown Book Group

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

ISBN 978-951-1-39346-7

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

Clarelle

PROLOGI

Koko päivän kuumasti porottanut aurinko oli painumassa mailleen ja hyinen kosteus hiipi varjoon, jossa nainen seisoj odottamassa. Hän ajatteli lapsuuden leikkejään: sitä, kun musiikki lakasi ja kaikki jähmettyivät paikoilleen uskaltien tuskin hengittää, pidättäen huulille pyrkivää nauruntyrskähdyistä kaikin voimin, jotta eivät liikahtaisi ja häviäisi peliä.

Näin tärkeää peliä hän ei kuitenkaan ollut koskaan hävinnyt.

Hän laskeutui kyykkyyn selkä tiilimuuria vasten ja veti polvet niin lähelle vartaloa kuin pystyi toivoen, että ympärillä kohoavat sekalaiset laatikko- ja köysipinot kätkevät hänet näkyvistä. Hiki alkoi viilentyä selässä, ja hän väräsi, muttei kylmästä. Hän pakotti itsensä pitämään silmät auki ja katselemaan ympärilleen ja muistutti itselleen, että vaikka hän näki muut, muut eivät välttämättä nähneet häntä.

Hän oli juossut satamaan minkä kintuistaan pääsi. Vaikka ilta oli laskeutumassa, laitureilla kävi kova kuhina ja ilmassa viuhuivat huudot ja käskyt ranskaksi, joskus espanjaksi ja ajoittain englanniksikin. Valtavat rahtialukset täyttivät merelle johtavat kapeat kanavat kansillaan korkeita, konteista ja puulaatikoista koottuja torneja. Nainen mietti piilossaan, olikohan niihin pakattu jonkun ihmisen koko elämä valmiina lähtemään valtameren yli uuteen

ympäristöön, missä saattoi viimein olla vapaa – missä ei ollut ketään alinomaa käskemässä tai vaatimassa. Hän toivoi tulenpalavasti, että olisi voinut pakata itsensä laatikkoon, naulata sen kiinni ja lähettää johonkin maahan, joka olisi vielä vieraampi ja oudompi kuin tämä.

Jostakin kuului tuttu miesääni. Englanninkielisiä sanoja.

Nainen peitti vaistomaisesti suun kädellään, jottei parahtaisi ääneen. Mies ei saanut huomata häntä.

Yksi, kaksi. Hän venytti jäseniään ja nousi ylös, seisahtui hetkeksi ja pinkaisi sitten juoksuun. Sydän jyskytti kurkussa, ja hän juoksi kovempaa kuin koskaan aiemmin. Hän juoksi henkensä edestä.

I OSA

1. LUKU

Nancy Mitfordin viestin toimitti polvihousuihin pukeutunut pojan-
koltiaainen, mikä sai Louisan purskahtamaan nauruun. Olisi voinut
luulla, että oltiin Dickensin ajan Lontoossa, mutta nyt elettiin jo
vuotta 1937, ja puhelimet ja sähkeet oli keksitty. Nancy oli aina ol-
lut hykerryttävän vanhanaikainen – hänen rakkautensa cocktaileihin
ja Chaneliin ei laantunut koskaan – mikä oli Louisasta perin sulois-
ta. Kirjekuori oli paksua valkeaa paperia, ja sen vasempaan yläkul-
maan oli kirjoitettu mustalla musteella, alleviivattuna *Henkilökohtai-
sesti vastaanottajalle*. Kuoren sisältä paljastui kortti, jonka yläreunaan
oli kohokuvioitu nimi ”Rouva Peter Rodd” sekä Nancyn osoite Mai-
da Valen kaupunginosassa, mutta aivan ensimmäiseksi Louisa pani
merkille, että viesti oli kirjoitettu nopeasti – kenties kovassa kiireessä.
Nancyn käsialasta sai tavallisesti hyvin selvää, mutta nyt lukeminen
oli hankalaa. Louisa siristi silmiään ja veti kortin hieman lähemmäksi.

*Decca hatuissa. M & J huolesta sehaisin.
Policista ei apua. Tulisitho Rutland
Gatelle. Välettömästi. A.*

Kiireellisen kutsun saaminen Nancyilta ei ollut mitenkään tava-
tonta, mutta viimeksi kun Louisa oli saanut sellaisen, hän oli pää-

tynyt Välimeren luksusristeilylle Nancyn äidin, lady Redesdalen, sekä Nancyn sisarten Dianan ja Unityn kanssa ja joutunut siellä tekemisiin murhatapauksen ja Britannian hallituksen pimeämman puolen kanssa. Aivan kaikki siitä ei ollut ollut Nancyn syytä, se oli toki myönnettävä. Louisa vilkaisi lattialle, missä hänen vajaan vuoden ikäinen tyttärensä Maisie köllötteli iloisena viltillä ja jokelteli neulotulle pupulle, jota piteli käsissään. Louisa vietti viimeistä päiväänsä kotirouvana. Huomisesta lähtien hän työskentelisi miehensä Guy Sullivanin kanssa heidän yhteisessä yksityisetsivätoimistossaan ja Maisie menisi hoitoon kulman takana asuvan mummonsa, Guyn äitimuorin, luokse. Vanharouva Sullivan oli jupissut suunnitelmalle epäileväisesti, mutta Louisa ja Guy olivat pitäneet pintansa, ja kun mummo oli ymmärtänyt, että lapsenlapsi olisi joko hänen tai jonkun vieraan ihmisen hoivissa, hän oli myöntynyt. Nyt vaikutti siltä, että Louisa joutuisi pyytämään anoppiaan aloittamaan hommat päivää etuajassa.

Louisa tiesi Nancyn olevan selvillä siitä, että hän ja Guy olivat perustaneet puoli vuotta sitten yksityisetsivätoimiston nimeltä Cannon & Sullivan. He olivat vuokranneet Hammersmithista vedonlyöntitoimiston yläpuolelta pikkuruisen huoneen, jonka sisustukseen kuului kaksi työpöytää, arkistokaappi sekä puhelin. Itse asiassa, kun Nancy oli muutama kuukausi sitten sanonut haluavansa nähdä Maisien, Louisa oli ehdottanut, että hän pistäytyisi teellä toimistolla, koska tiesi vanhan ystävänsä riemastuvan ajatuksesta. He olivat tunteneet toisensa jo lähes kaksikymmentä vuotta, siitä asti, kun Louisa oli palkattu lapsenlikaksi Mitfordien perheeseen. Silloin, vuonna 1919, Louisa oli ollut kovia kokenut, säikähtänyt nuori nainen, joka pakeni huonoja kotiolojaan, ja Nancy oli juuri astumassa lastenkamarista seuraelämään. Eri-laisista elämäntilanteistaan huolimatta he olivat eläneet varhaisaikuisuuttaan lähes rinta rinnan. Heidän ystävyydellään oli ollut

omat koetinkivensä, mutta nyt kun Louisa oli vaimo ja äiti, hän ei enää tuntenut itseään Mitfordien rinnalla pelkäksi pahaiseksi palvelijaksi, kuten oli aina aiemmin tuntenut. Tämän vuoksi hän aprikoi, miksi hänen teki mieli täyttää Nancyn pyyntö viipymättä: Halusiko hän tosiaan mennä vai kokiko hän, että hänen oli pakko totella? Rutland Gatella asuivat hänen entiset työnantajansa, lordi ja lady Redesdale, joiden silmissä entiset palvelijat eivät ikimaailmassa olleet mitään muuta kuin palvelijoita.

Siltikin.

Jessica, jota sisaret kutsuivat Deccaksi, oli seitsenpäisen sisarusparven toiseksi nuorin. Hän oli nyt yhdeksäntoistavuotias, ja Louisa sai Nancyn viestistä sellaisen kuvan, että kyse oli jostakin vakavammasta kuin siitä, että tyttö olisi jäänyt ystävättären luokse yhdeksi yöksi pidempään kuin oli sovittu.

Puhumattakaan siitä, että käsillä saattaisi olla Louisan ensimmäinen virallinen työtehtävä Cannon & Sullivanilla.

Louisa nosti tyttärensä lattialta, rutisti lapsen lämpimän, pullean vartalon itseään vasten ja suikkasi tämän nykerönelälle suukon. ”Kulta pieni, lähdetäänpäs käymään vähän mummon tykönä. Äidin täytyy mennä töihin.”

2. LUKU

Kun Maisie oli päässyt turvallisesti ja onnellisesti isoäitinsä hoi-viin, Louisa matkusti kahdella bussilla Hammersmithista Rutland Gatelle. Hän harkitsi soittavansa ensin, mutta mikäli tilanne to-della oli niin vakava kuin Nancy oli viestissään kuvaillut, Nancy oli varmasti vanhempiansa luona heidän Lontoon-asunnollaan. Ja kaikki luultavasti myös pysyivät visusti siellä, jotta saisivat heti tie-tää, jos Deccasta kuuluisi jotakin. Louisa nappasi mukaansa sa-nomalehden ja silmäili sitä bussimatkan aikana, mutta missään ei näkynyt otsikoita Deccasta. Joko tyttö ei ollut ollut kadoksissa ko-ivin pitkään tai sitten asia oli onnistuttu pitämään salassa.

Louisan aloittaessa työnsä Mitfordeilla perhe oli asunut Ox-fordshiressa viehättävässä Asthallin kartanossa, joka oli sitemmin kaikkien pettymykseksi myyty. Lordi Redesdale oli rakennutta-nut idylliseen maalaismaisemaan uuden talon, Swinbrookin, jota Nancy kutsui sinnikkäästi Swine Brookiksi eli Possupuroksi. Talo oli kaikkien mielestä kylmä ja karu, ja joitain kuukausia sitten se-kin oli myyty, jolloin perheen kohtaloksi oli koitunut, Nancy-n sa-nojen mukaan, jumiutua Lontooseen. Jopa Nanny Blor, vanha las-tenhoitaja, joka oli huolehtinut koko katraasta siitä lähtien kun Nancy oli kuusivuotias, oli muuttanut kaupunkiasuntoon Rut-land Gatelle. Vanhan lastenhoitajan ajatteleminen nostatti hymyn

Louisan huulille – miten ihanaa olisikaan ollut, jos Nanny Blor olisi hoitanut myös Maisieta. Ajatus oli tietysti täysin mahdoton. Oli ollut kyllin vaikeaa saada vanharouva Sullivania ymmärtämään, että Louisa menisi Guyn kanssa töihin, saati sitten sitä, että hän olisi palkannut jonkun kotiinsa huolehtimaan Maisiesta.

Louisa jäi bussista Albert Hallin edustalla ja käveli loppumatkan rivakasti. Ilma oli hyytävä, ja viima puri nilkkoja kuin äkäinen terrieri. Mitfordien korkea ja kapea seitsenkerroksinen talo työntyi tiiviisti rakennetulle umpikadulle lähellä Kensington Gardensin ja Hyde Parkin laajoja viheralueita. Louisa kapusi portaat ylös ja koputti jämäkästi pääoveen. Tänään hän ei saapunut palvelijan ominaisuudessa.

Oven kuitenkin avasi palvelija: nuori nainen sinivalkoisesta toile de Jouy -kuviokankaasta valmistetussa mekossa ja puhtaanvalkeassa pellavaessussa, jollaisiin lady Redesdale halusi palvelustyttöjensä pukeutuvan. Louisa huokaisi helpotuksesta päästessään lämpimään eteishalliin, riisui hattunsa ja pöyhi hieman tukkaansa. ”Ilmoittaisitteko rouva Roddille, että rouva Sullivan saapui?”

”Oitis, rouva.” Palvelustyttö poistui minuutiksi tai pariiksi ja tuli sitten takaisin. ”Minua pyydettiin ohjaamaan rouva sisään. Tätä tietä, olkaa hyvä.”

Louisa ei ollut koskaan työskennellyt tässä talossa. Silloinkin, kun hän oli yöpynyt täällä häitään edeltävänä päivänä, hänet oli majoitettu sisäpihalla sijaitsevaan entiseen tallirakennukseen. Hän oli kuitenkin käynyt joitakin kertoja Nancyn ja tämän äidin vieraana, joten talo oli hänelle jokseenkin tuttu. Hän odotti, että hänet olisi viety kirjastoon, mutta sen sijaan palvelustyttö johdattikin hänet aavistuksen suurempaan tilaan, toisen kerroksen salonkiin. Heti saavuttuaan Louisa ymmärsi, miksi: paikalla näytti olevan lähestulkoon koko Mitfordin perhe. Nancy ryntäsi

Louisaa vastaan ja suikkasi suukon hänen molemmille poskilleen jopa vielä ylitsevuotavammin kuin tavallisesti.

”Voi kultaseni, miten mukava nähdä sinua. Kuten huomaat, olemme kaikki aivan suunniltamme.”

Louisa katseli ympärilleen selvittääkseen, oliko tosiaan näin. Lady Redesdale kyyhötti takan edessä kapeassa nojatuolissa tummansiniseen puolihomeeseen sekä samanväriseen puseroon ja neulejakkuun pukeutuneena, kasvot vakavina ja kalpeina. Hän ei noussut seisomaan, mutta tervehti Louisaa nyökkäämällä. Lordi Redesdale nojasi takanreunukseen toinen käsi taskussa ja näytti vanhemmalta kuin Louisa muisti. Pitkä, hoikka mies oli pukeutunut elegantisti, kuten aina, mutta hänen kasvonsa olivat riutuneet ja hiuksensa harmaat kuin teräsvilla. Hän päästi murahduksen, jonka voi hyvällä tahdolla tulkita tervehdykseksi. Louisa ei ihmetellyt kummankaan työkeyttä: he olivat oman aikakautensa kasvatteja, joista entisten palvelijoiden saapasteleminen salooniin kuin yhdenvertaisina ihmisinä tuntui ennenkuulumattomalta. Tom Mitford, seitsenlapsisen sisarussarjan ainoa poika, poltteli tupakkaa nojatuolissa ikkunan edessä. Hän kääntyi, kohotti kättään ja sanoi Louisalle ”Hei!” ja jatkoi sitten kadulle tuijottamista tyhjin katsein.

Myös Debo tuli tervehtimään heti Nancyn perässä. Perheen kuopus oli siinä suloisessa välitilassa, kun ei ole enää lapsi, muttei vielä aikuinenkaan. Hän oli pyöreäposkinen ja hieman epävarma, antoi Louisalle suukon ja puristi hätäisesti hänen toista kättään. ”Thana nähdä sinua. Voi kunpa...” Debo vaikeni surkeana ja palasi paikalleen istumaan.

”Anteeksi, että tulin aivan ilmoittamatta”, Louisa sanoi, ”mutta sain viestisi aamulla ja sanoit, että asia on kiireellinen –”

”Lähetitkö hänelle viestin?” lordi Redesdale loi syyttävän katseen esikoistyttärensä.

”Lähetin. Minun oli pakko. Mehän olemme täysin neuvottomia, joten mitä muutakaan olisin tehnyt?” Nancy kehotti Louisaa istuutumaan, joten hän otti seinustalta itselleen pienen puisen tuolin. Lordi Redesdale kavahti, kun entinen lapsentyttö julkesi istuutua hänen lännä ollessaan. Lady Redesdale puolestaan ei juuri noteerannut mitään, mitä hänen ympärillään tapahtui. Hänellä oli sylissään puoliksi juomatta jäänyt teekuppi, jonka sisältö oli muuttunut jo harmaaksi. Nancy istuutui sohvalle Debon viereen.

”Kuten näet, melkein koko perhe on koolla. Pam on Ranskassa viettämässä kuherruskuukauttaan Derekin kanssa, Unity on Münchenissä, mutta matkalla kotiin. Ja Diana on...” Nancy empi ja vilkaisi vanhempiaan ennen kuin kuiskasi teatraalisesti: ”No, hän on jossain Sir O:n kanssa. Ei siitä sen enempiä.”

Louisa oli kuullut Nancyta aiemmin, että Diana oli saanut avioeron Bryan Guinnessistä ja eli tätä nykyä synnissä Sir Oswald Mosleyn kanssa. Mistä todennäköisesti johtui, että hänestä ei haluttu puhua.

”Kerroit, että Jessica-neiti on kateissa.”

”Niin, hän –” Nancy vaikenen kesken lauseen. ”Kirjoitatko tämän ylös?”

”En halua muistaa mitään olennaista väärin.”

”Oletko ihan oikeasti yksityisessä?” Debo kysyi. ”Farve sanoi, että se kuulostaa samanlaiselta hölynpölyltä kuin Nancy kirjotat.”

”Aivan kuin hän niistä mitään tietäisi”, Nancy tokaisi.

Lordi Redesdale päätti jättää kiusoittelun huomiotta ja syytti sen sijaan piippunsa.

”Olen kyllä, Deborah-neiti”, Louisa vastasi yrittäen kuulostaa vakuuttavalta. Hän ei halunnut paljastaa, että kyseessä oli hänen ensimmäinen toimeksiantonsa. ”Herra Sullivan ja minä olemme perustaneet oman etsivätoimiston.”

”Hän on siis eronnut poliisista?” Tom oli pyörähtänyt ympäri. ”Miksi? Hän tuntui etenevän urallaan varsin mukavasti, sen verran mitä minä tiedän.”

Tom oli ollut pari vuotta sitten avustavana lakimiehenä Guyn tutkimassa murhatapauksessa, joten heistä oli tullut lähestulkoon kollegoita. Juuri samainen tapaus oli kuitenkin saanut Guyn irtisanoutumaan Suur-Lontoon poliisitoimesta, jonka riveissä hän oli yleensä ehtinyt palvella jo yli viisitoista vuotta. Louisa ja Guy eivät enää luottaneet sokeasti hallitukseen tai sen alaisiin instituutioihin. Tunne valtiiovallan uskottavuuden horjumisesta oli muuttanut heidän koko ajatusmaailmansa, ja siihen tottuminen oli ottanut aikansa. Kun kuningas oli luopunut kruunusta vuosi sitten ja koko muu maa oli järkyttynyt sydänjuuriaan myöten, heille tapaus oli ollut vain yksi kaatuva dominopalikka muiden joukossa.

”Se tuntui oikealta ratkaisulta”, Louisa vastasi niin reippaasti kuin kykeni. Hän ei halunnut päästää itseään häkeltymään Tomin kysymyksistä. ”Sopiiko kysyä, mitä poliisi on saanut tähän mennessä aikaan?”

”Ei niin mitään”, murahti lordi Redesdale. ”Jessica on aikuinen nainen, he sanovat, kun eivät tiedä, millainen imbesilli se tyttö on. Ja aikuisella ihmisellä on vapaus tehdä mitä lystää, sanoi joku koulupojan näköinen jolppi, joka on jollain pirun ilveellä luikerrellut konstaapelin paikalle.”

”Jessica-neitihän on nyt yhdeksäntoista, eikö totta? Mikä on tarkalleen ottaen huolen aiheena? Voisitteko kertoa, mitä on tapahtunut, mieluiten siitä asti, kun näitte tyttärenne viimeksi?”

Lordi Redesdale suoristi selkänsä, mutta hänen kääntyessään Louisaa kohti Louisa näki hänen kasvoiltaan paistavan surun ja hämmennyksen. ”Kai sinä sitten olet meidän paras toivomme tässä vaiheessa.”

”Lupaan, että minä ja herra Sullivan teemme kaiken voitavamme. Itse asiassa, mikäli se rauhoittaisi teidän mieltänne, voisimme soittaa hänelle toimistoon ja pyytää hänet paikalle. Hän ehtii tänne puolessa tunnissa.” Louisa ei halunnut myöntää, että tämä rauhoittaisi ennen kaikkea hänen mieltään, mutta hän tiesi yhtä lailla, että lordi Redesdale puhuisi mieluummin miehen kanssa. Edvardin ajan kasvatusta – minkäs sille mahtoi.

”Miksei, miksei. Se saattaisi olla hyvä ajatus. Rakas, mitä mieltä sinä olet?” Lordi Redesdale kumartui hipaisemaan vaimonsa polvea. Lady kavahti kosketusta ja kohotti katseensa silmät huolestuneina.

”Se on täysin minun syytäni, eikö olekin? Tiesin, että hän on onneton. En vain käsittänyt, miksi.”

”Kutsukaa vain herra Sullivan tänne.”

Nancy nousi seisomaan. ”Tule, Lou-Lou. Mennään alakertaan. Puhelin on eteisaulassa.”

3. LUKU

Kun yksityisetsivätoimisto Cannon & Sullivanin puhelin soi, Guy konttasi pöydän alla etsimässä pudonnutta lyijykynää. Hän häntäytyi, koska halusi ehtiä vastaamaan ennen kuin puhelin lakkaisi soimasta, ja löi kiireessä päänsä siten, että silmälasit tipahtivat hänen nenältään. Tämä ei ollut ensimmäinen kerta kun hän manasi sitä, miten huonosti piskuinen toimistohuone sopi hänen kokeiselleen miehelle.

Kun Guy irtisanoutui Suur-Lontoon poliisitoimesta loppukesällä 1935, hän tiesi toimivansa oikein. Siitä huolimatta hän tunsii yllättävän suurta surua jättäessään uran, joka oli nuoresta miehestä asti ohjannut hänen elämänsä suuntaa. Häntä ei ollut kelpuutettu sotaan voimakkaan likinäköisyytensä vuoksi, joten poliisin työ oli ollut hänen tapansa palvella isänmaata ja todistaa sukulaisille, että hänkin oli urhea ja velvollisuudentuntoinen kansalainen. Hän oli edennyt junapoliisista Scotland Yardiin, ja nimitys rikoskomisarioksi oli ollut yksi hänen elämänsä kohokohdista. Guy oli ollut varma siitä, että hänen uransa jatkuisi nousujoh-teisena: hän saisi ylennyksiä, asianmukaisia palkankorotuksia ja kunnioitusta nuoremmilta kollegoiltaan, kunnes lopulta vetäytyisi nauttimaan lokoisista, ansaituista eläkepäivistä. Lisäksi Guylla oli omasta mielestään luontaisia poliisin lahjoja: hänellä oli hyvät vä-

lit sekä kollegoihinsa että esimiehiinsä ja hän oli saanut ratkaistua murhan jos toisenkin.

Kaikki tämä oli luhistunut hetkessä, kun Louisa oli paljastanut hänelle salaiset tietonsa murhatapauksesta, jonka tutkintaa Guy oli johtanut ja joka oli käsitelty keskusrikostuomioistuimessa eli Old Baileyssa kaksi vuotta sitten – arkaluontoiset tosiseikat, joista hallitus ja ylin poliisijohto olivat pakottaneet hänen vaimonsa vaikenemaan. Louisa oli aina ollut taipuvainen kyyniseen epäluuloon – tai ainakin tarkastelemaan valtion ylimpiäkin instituutioita kriittisessä valossa – mutta Guy tiesi, että jopa Louisan maailma oli järkkynyt, kun oli käynyt ilmi, millaisia keinoja valtio kaikesa hiljaisuudessa käytti. Louisakin oli luopunut suunnitelmistaan ryhtyä oikeuden pikakirjoittajaksi, koska ei voinut ajatella työskentelevänsä instituutiolle, joka tällä hetkellä oli hänen silmissään moraalisesti arveluttava.

Heillä oli kuitenkin edelleen toisensa, ja se oli jo paljon. Talven 1935 epävarmoina kuukausina he olivat lähentyneet vielä entises-tään seurattessaan suurella ilolla ja riemulla Louisan vatsan pyöristymistä. Guy tiesi, että jos hän olisi ollut yksin, hän olisi em-pinyt päätöstään ja ollut peloissaan ja huolissaan, mutta Louisa ja tieto tulevasta lapsesta kannattelivat häntä, antoivat hänelle voi-maa. He suunnittelivat perustavansa yhdessä oman yksityisetsivä-toimiston, jossa he työskentelisivät tasavertaisina kumppaneina. Rahasta oli tiukkaa – molemmat tekivät sekalaisia hanttihommia pohjakassaa kartuttaakseen – mutta Louisa oli aina yhtä neuvo-kas, eikä ylpeys koskaan asettunut hänen tielleen. Guy oli seurannut ihailien sivusta, miten kaikki kiperät tilanteet tuntuivat saavan hänen vaimostaan esiin aina vain toimeliaampia ja kekseliämpiä puolia. Louisa piti heidän molempien toivoa yllä.

Muutama viikko ennen Maisien syntymää he muuttivat parin korttelin päähän Guyn lapsuudenkodista perilontoolaiseen puna-

tiiliseen rivitaloasuntoon, jossa oli kaksi makuukamaria yläkerrassa sekä keittiö ja olohuone alakerrassa. He olivat valmiit aloittamaan sekä perhe-elämän että oman firman – vaikkakin vasta kolmenkymmenenkuuden ja kolmenkymmenenkahdeksan vuoden kypsässä iässä.

Vuoden kuluttua Guy odotti jo innolla, että saisi Louisan työtoverikseen – ahtaasta toimistotilasta huolimatta. Vaikka hän rakasti Maisieta koko sydämeästään ja jumaloi heidän tiivistä kolmikkoaan, hän myös ikävöi yhteistä aikaa vaimonsa kanssa. Hän oli joutunut odottamaan niin pitkään Louisan saamista omaksi rakkaakseen, ettei kaikkien näiden vuosien jälkeenkään olisi malttanut olla tästä erossa. Hän oli suunnitellut siivoavansa toimistoa viimeisenä yksinäisenä työpäivänään, jotta se näyttäisi Louisan saapuessa mahdollisimman viihtyisältä. Hän harkitsi jopa pistäytyvänsä Peter Jones -tavaratalon taloustavaraosastolla posliinikaupoilla – tähän asti hän oli pärjännyt vallan mainiosti yhdellä säröilleellä kupilla ja tarjonnut ainoaa ehjää teekuppiaan ja -tassiaan asiakkaille.

Niin, asiakkaille. Heitäkään ei ollut aivan tungokseksi asti. Guy oli pannut ilmoituksia *Kensington Postiin* ja *The Timesiin* – ”Koke-musta hienotunteisuutta vaativista tehtävistä” ja ”Kaikki tapaukset tutkitaan” – mutta edes hänen poliisinkokemuksensa ei ollut tuonut toivotun kaltaisia toimeksiantoja. Guy oli hoitanut pari kiristystapausta, mutta suurin osa tiedusteluista tuli vaimoilta, jotka epäilivät aviomiehiään uskottomuudesta, tai miehiltä, jotka kaipa-sivat ”aviorikoksen tekijää” avioerohakemukseensa. Tämä oli varsin masentavaa. Ei niin, että murha tai katoamistapaus olisi Guyta riemastuttanut, mutta hänestä tuntui, että hänen kykynsä valuivat hukkaan. Hän melkein pelkäsi pian unohtavansa, miten rikok-sia tutkittiin. Hän toivoi paitsi että hän ja Louisa nauttisivat työn tekemisestä yhdessä, myös että Louisa naisena houkuttaisi hei-

dän pöydälleen uusia – tai ainakin uudenlaisia – tapauksia. Nyt elettiin modernia aikaa maailmassa, jossa naisetkin kävivät työssä ja moottoriliikenne tukki Lontoon kadut – aivan erilaista aikaa kuin Guyn lapsuudessa, jolloin kuningas Edvard VII oli ollut vallassa ja kaduilta oli kuulunut vain kärnyjä vetävien hevosten kavioiden kopsetta. Ei ollut puhelimia, ei radioita, ei lentokoneita – jopa sähkö oli ollut uusinta uutta. Nyt joka tuutista tuli niin paljon tietoa, melua ja kaiken maailman uudenaikaisia hömpötyksiä että Guysta tuntui siltä, ettei niiltä saanut hetken rauhaa. Näissä mietteissä hän oli lyijykynän tipahtaessa hänen kädestään, ja sitten puhelin soi.

4. LUKU

Kun Louisa oli soittanut Guylle, tämä saapui kiireen vilkkaa Rutland Gatelle aivan kuten vaimo oli uumoillutkin. Louisan ja Mitfordien odotellessa palvelustyttö tarjoili salonkiin teetä. Guy asteli sisään sellaista arvokkuutta ja ammattimaisuutta huokuen, että Louisa oli pakahtua ylpeydestä. Louisa tiesi, että hänen olisi vaikea todistaa olevansa tässä työssä Guyn kanssa tasaveroinen – ei siksi, että hän oli nainen, vaan siksi, että Guy oli aiemmin työskennellyt rikoskomisariona. Toisaalta Louisalla oli lapsuudestaan omakohtaisia kokemuksia rikollisesta toiminnasta, vaikkakin aivan ruohonjuuritasolta, ja hänkin oli sittemmin ollut mukana monessa murhatutkinnaissa... Hän tiesi pystyvänsä olemaan hyödyksi. Ajatus hykerrytti häntä. Juuri nyt hän oli kuitenkin huolissaan Deccasta. Hän olisi useastakin syystä toivonut, ettei hänen ensimmäinen yksityisetsivän toimeksiantonsa olisi liittynyt millään tavalla Mitfordin perheeseen.

Guy kieltäytyi kohteliaasti teestä ja vastaili perheenjäsenten tervehdyksiin seisaaltaan. Hän veti esiin muistikirjansa, avasi tyhjän sivun ja esitti lähes täsmälleen samat kysymykset kuin Louisa aiemmin. Milloin Jessica-neiti oli viimeksi nähty ja mitä oli tapahtunut?

”Hän kertoi lähtevänsä käymään eräiden ystäviensä – Pagetin kaksosten – luona Dieppessä”, kertoi lady Redesdale, jota makea tee oli hieman virvoittanut. ”Hän näytti minulle muutama viik-

ko sitten kirjeen, jossa kaksoset kutsuivat hänet vierailulle heidän tätinsä vuokraamaan taloon. Lisäksi kutsussa ehdotettiin, että he kävisivät autoajeluilla tutustumassa lähialueen kiinnostaviin nähtävyyksiin, mikä olikin varsin ovela veto. Siitä ymmärsi heti, ettei Deccaan saisi matkan aikana helposti yhteyttä.”

”Ilmoitettiinko teille talon osoite?”

”Kyllä, se on 22 rue Gambetta.”

”Kirjoititko Jessica-neidille sinne?”

”Välittömästi, jotta kirje ehtisi perille samoihin aikoihin kuin hänkin. Hän selvästikin sai sen, sillä hän kirjoitti takaisin ja mainitsi kirjeessään asioita, joista olin hänelle kirjoittanut.”

”Selvä. Palataan tähän vielä tuokion kuluttua. Voisitko sitä ennen kertoa vielä hänen lähtöpäivästään?”

Lordi Redesdale vastasi tähän kysymykseen pystyen hädin tuskin pidättelemään kärsimättömyyttään. ”Hän lähti sunnuntaina, helmikuun seitsemäntenä. Lady Redesdale ja minä veimme hänet taksilla asemalle. Maksoimme hänen junamatkansa – menolipun Dieppeen. Varmistimme, että hänellä on varmasti kaikki hyvin, ja pirskaatti sentään kaiken huipuksi käskimme hänen pitää hauskaa!”

”Matkustiko hän siis yksin?”

”Matkusti. En totisesti olisi halunnut suostua siihen, mutta minut puhuttiin ympäri.”

Louisa ja Nancy vaihtoivat tietäväisen katseen. Louisa muisti, että Jessican kolme vanhempaa sisarta – Nancy, Pamela ja Diana – eivät olleet saaneet mennä minnekään ilman esiliinaa, ennen kuin olivat naimisissa. Diana matkusti ensimmäistä kertaa yksin junassa vasta kaksikymmentäkolmevuotiaana kahden pojan äitinä. Vaikutti siltä, että nuorempien tytärtien – Unityn, Jessican ja Deborahin – kohdalla lordi Redesdalen puhti alkoi hiipua.

”Jäittekö seuraamaan junan lähtöä saatettuanne hänet vauvuun?”

”Vilkutimme, kunnes juna hävisi näkyvistä”, lordi Redesdale kertoi.

”Satuitteko huomaamaan, nousiko samaan vaunuun keitään muita huomionarvoisia ihmisiä?” Guy kirjoitti kynä viuhuen ja tuskin nosti katsettaan muistikirjasta. Louisa mietti, hermostuttikohan näin monen Mitfordin läsnäolo häntä. Räiskyvä perhe saattoi olla samaan huoneeseen kerääntyneenä melko pakahduttavaa seuraa.

”Ei, en usko. En tiedä. Kenties nousikin? Junaan nousi ja sieltä poistui paljon ihmisiä.”

”Ei kuitenkaan ketään, jonka olisitte tunnistanut?”

”Ei.” Lordi Redesdalen ilme oli äreä.

”Ja kuulitte hänestä varsin pian hänen lähtönsä jälkeen?”

”Niin.” Lady Redesdale jatkoi ikävää kertomusta hänen miehensä jäädessä tuijottamaan yrmeänä takkatulta. ”Minä olin täällä pakkaamassa ja valmistautumassa risteilyyn, jolle meidän oli tarkoitus lähteä Debon kanssa jahka Decca palaisi. Nyt se on tietenkin peruttu. Sittenmin olen saanut Deccalta pari postikorttia ja kirjeen.”

Lady näytti saamansa postit Louisalle ja Guyille. Kenties ainoa epäilyttävä asia kirjeissä oli se, miten valjuja Jessican kuvaukset olivat. ”Kirkko on kaunis”, hän kirjoitti eräässä postikortissa ja kuvaili lisäksi säätä. Hän kirjoitti tulevansa kotiin aikaisintaan helmikuun 21. päivänä.

Guy tutki korttien ja kuorten postileimoja. ”Vain ensimmäinen kirje on lähetetty Diepeestä”, hän huomautti. ”Toiset näyttäisivät olevan Compiègnestä ja Rouenista.”

”Niin, niiden oli kenties tarkoitus olla heidän huviretkiltään. Mutta vaistosin, että jokin on vinossa”, lady Redesdale sanoi, ”ja lähetin sähkeen kaksosten äidille, joka asuu Itävallassa. Hänen osoitteensa oli siinä alkuperäisessä kutsukirjeessä, jonka Decca näytti minulle.”

”Onko teillä se vielä?” Guy kysyi.

”Ei. Decca piti sen itsellään. Painoin osoitteen mieleeni, kun hän näytti kirjeen minulle.”

”Mitä kirjoititte sähkeeseen?”

”*Tiedättekö, missä Decca on?* Lisäksi kirjoitin kaksosten tähdille Lontooseen. Tunnen hänet etäisesti. Väärennetyssä kutsukirjeessä luki, että äidin Lontoon-talo on annettu vuokralle, mutta epäilin, ettei sekään välttämättä pidä paikkaansa. Ja olin oikeassa.”

”Saitteko vastauksen?”

”Sain, varsin nopeasti. Nyt tiedämme, että Deccan tarina oli kokonaan seipitetty. Hän ei ollut kaksosten kanssa Ranskassa. He olivat äitinsä luona Itävallassa eikä heillä ollut aavistustakaan siitä, että heidät oli vedetty mukaan tällaisiin valheisiin.”

”Tiesivätkö Pagetit, missä Decca on?”

”Pyysin äitiä kysymään sitä tyttäriltään, ja hän vastasi, etteivät he tiedä asiasta mitään.”

”Onko mahdollista, että he valehtelisivat Jessica-neidin pyynnöstä?”

”Ei kai se mahdotontakaan ole, mutta miksi Decca sellaista pyytäisi? Miksi hän piiloutuisi minulta?” Lady Redesdale kuulosti ahdistuneelta. Louisa ei ollut koskaan nähnyt häntä näin nuutuneena, silmiensä alla lukuisista unettomista öistä kielivät tummat varjot. Aristokraattirouva oli saanut kokea jos jonkinlaisia järkytyksiä niiden kahdenkymmenen vuoden aikana, jotka Louisa oli hänet tuntenut, mutta hän oli lähes aina onnistunut säilyttämään moitteettoman julkisivunsa Louisan – ja kaikkien muidenkin – silmissä. Nyt oli toisin.

”Nyt hän sitten lopulta otti ja karkasi”, sanoi Nancy, ”niin kuin hän on jo vuosikaudet uhannut. Emme voi sanoa, etteikö meitä olisi varoitettu.”